

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**HORATII TVRSELLINI || ROMANI || E SOCIETATE IESV ||
LAVRETANAE HISTORIAE || LIBRI QVINQVE. ||**

Torsellini, Orazio

Romae, 1597

Cap. 25. Armillæ B. Virgini oblatæ sua sponte Christi manibus inseruntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64112)

in suo ornamento haud dubium miraculum perpetrasset. Nouum loculamenti peristroma, quod hesternae die breuius iusto fuerit, iam esse longius palmo. Sequitur hominem in officinam Sancius, fidem oculis suis, non illius uocibus habiturus. comperit haud uana illum attulisse. Nec quicquam excogitare ipse poruit, quae rem miraculo eximeret. Videbat quippe Crucifixi uelum, quod faciendum curauerat, iustum esse, nihilque inde detractum: & Damascena uestis erat peregrino quodam opere facta, ut fraus addentis ex nostrati, fallere gnarum talium rerum haudquaquam posset. quanquam talibus in rebus non addentis, sed detrahentis fraus timeri solet. Ad haec ipsemet Sancius, cum alijs multis adfuerat farcinatori uestem dimetienti, dissecantique: ut nihil per imprudentiam erratum esse constaret. Itaque & ab ipso, & ab alijs pro miraculo habitum: nos rem in medio relinquemus.

*Armilla B. Virgini oblata sua sponte Christi
pueri manibus inseruntur.*

Cap. XXV.

CAeterum illud non magis doni genere, quam euentu mirabile. Beatrix Gazæ matrona honestissimo ciui Romano nupta erat Romæ, delicijs æque, ac diuitijs nobilis. Ea religionis ergo Lauretum uenit Maio mense anno huius seculi XCIII. Confestim itaque interiorem sanctissimæ cellæ partem intrat, ubi religiosissima Laurentanæ Virginis puerum Iesum gremio tenentis effigies propius uisitur, coliturque: ea est preciosissima ueste, cultuque ad magnificentiam exornata. Ibi igitur fuis ad Christum, Christique parentem precibus, Gazæam cupido cepit Virginis ora, ornatumque intentius contemplandi. Ergo obtusorem oculorum aciem causata custodem (is tunc erat Papyrius N.) rogat, ut admoto ardenti cereo, Dei-
paræ

paræ simulacrum sibi accuratius ostendat. Morem gerit ille haud grauate. ardenti face admota simul Virginē ostentat, simul Gazeæ rogatu, singulorum donorum laudat aucthores. Inter cætera donum erat egregium, frontale ex vnionibus eximia magnitudine, ac specie, à matrona Romana Virgini dicatum. Ea mulier delicijs, ac luxui dedita in paucis, etsi atroci genere mortis, tamen Christianè admodum, pieque nuper è vita decesserat. Huius ergo nomine audito Beatrix, vt eam familiariter norat, extemplo admirabunda succlamat. En causa, cur illa B. Virginis munere, delicatæ vitæ tam pium exitum inuenit. Inde ad custodem versa, & ego, inquit, hæc armillas, quibus nihil carius habeo, Christo, eiusque parenti libenter dicarem, si crederem feminæ improbæ donum non ingratum illis futurum. Tum custos timidæ nimium mulieri animos facere: Christum improborum Saluatorem, Mariam Patronam esse memorans. Itaque illa prope re armillas antiquo opère ex gemmis, auroque factas sibi detrahit, & custodi tradit offerendas Iesu, matrique. Protinus custos furcillam arripit tales ad vsus paratam: ambasque ei armillas inserit: mox sacrosanctæ statuæ admouet ea mente, vt de pueri Iesu erectis dexteræ digitis (neque enim occurrebat in præsentia locus commodior) eas suspenderet. Cæterum hastã reducens animaduertit, armillarum vnã hæsisse furcillæ, alteram digitis Iesu pueri præteritis, manum occupasse, idque ita apte, vt aprius non posset. mira res, vt erat custodi visa, tamen poterat esse fortuita. Subinde igitur hastam nihil prorsus loco motam eodem refert, armillam alteram indidem suspēsurus. Ecce aliud haud dubium miraculum. Dum sensim furcillam ad se reuocat, ratus in eadem Christi manu hæsisse donum, repente videt armillam è dextra lapsam in læuã manum, deiectoque in gremium Virginis aureo globo, quem puer Iesu illa manu sustinet, sinistrae manui insertam apte, atque eleganter adeo, vt scalis admotis, per otium,

de industria aptius, elegantiusque inseri haudquaquam posset. Tum vero custos repente ex rei admiratione, sacro quodam perfusus horrore, mulierem compellat. En Christus donum tuum sibi cordi esse satis ostendit, qui me alia omnia agente, sibi ipsemet armillas induit tuas. At illa extemplo caelesti tacta numine ingemuit: & siue ex veteri superioris vitae luxu, siue ab recenti diuinæ benevolentiae indicio, ingentem inter singultus, lacrymarum vim profudit, sic prorsus, ut ab ijs, qui in altera sacri cubiculi parte supplicabant, lacrymantis gemitus, & singultus exaudirentur. Itaque nonnulli rei nouitate exciti prope ad sanctioris cubiculi ianuam accurrunt: mulierem cernunt lacrymis, ac religione perfusam, custodem ipsum tantę rei admiratione defixum. Is deinde cum alijs multis, tum mihi ipsi rem, uti erat gesta, narrauit. Omnibus facti, euentique seriem reputantibus mira res visa: multorumque sermonibus, ac litteris celebrata. Hodie puer Iesus eas armillas manibus gestat, huiusce rei monumentum.

Duo ex mortis faucibus erepti.

Cap. XXVII.

SED hoc mirabile magis, quam miraculum cuiquam fortasse videatur. Sequitur aliud manifestum certe miraculum. Eodem anno Bartholomeus Meliorinus Genuensis haud obscuro loco natus, Placentiæ ex iurgio, ut fit, ad manus venit. Erat ipse solus: rixa orta in ædibus Florentini mercatoris cum ipso ædium domino. Accurrentes igitur ad primum tumultum domestici, arreptis armis domino subsidium ferunt. Ibi in pugna Meliorinus graue in humero vulnus accipit: & quo grauius fit, pugio magna vi adactus in medio frangitur. Rixa aliorum intercessu sedata: Meliorinus grauius saucius domum relatus.

Extrem-